

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 27 sierpnia 2020 r.

Pozycja 240

POSTANOWIENIE z dnia 21 maja 2020 r. Sygn. akt Ts 173/18

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Bartłomiej Sochański,

po wstępnym rozpoznaniu, na posiedzeniu niejawnym, skargi konstytucyjnej I.O. w sprawie zgodności:

„art. 21 ust. 21 w związku z art. 21 ust. 1 pkt 126 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych w brzmieniu obowiązującym od 1 stycznia 2007 r. do dnia 31 grudnia 2008 r. oraz w związku z art. 8 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 6 listopada 2008 r. o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2008 r. Nr 209, poz. 1316, ze zm.)” z:

- 1) art. 84 oraz art. 217 w związku z art. 2 oraz art. 32 ust. 1, a także art. 31 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,
- 2) art. 64 ust. 1-3 w związku z art. 21 ust. 1 Konstytucji,

p o s t a n a w i a:

nadać skardze konstytucyjnej dalszy bieg.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej, wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 7 grudnia 2018 r. (data nadania), I.O. (dalej: skarżąca) wystąpiła z żądaniem przytoczonym na tle następującego stanu faktycznego.

Decyzją z 12 maja 2015 r. (znak: [...]) Naczelnik Pierwszego Urzędu Skarbowego w L. określił skarżącej wysokość zobowiązania podatkowego w podatku dochodowym od osób fizycznych od dochodu uzyskanego z tytułu odpłatnego zbycia w 2010 r. spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu mieszkalnego oraz garażu w wysokości 35 244 zł. Według ustaleń organu pierwszej instancji skarżąca nie mogła skorzystać ze zwolnienia podatkowego przewidzianego w art. 21 ust. 1 pkt 126 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (ówcześnie: Dz. U. z 2012 r. poz. 361, ze zm.) ponieważ nie złożyła wymaganego przepisami prawa oświadczenia.

Decyzją z 14 września 2015 r. (znak [...]) Dyrektor Izby Skarbowej w L. utrzymał w mocy decyzję organu pierwszej instancji.

Wyrokiem z 23 marca 2016 r. (sygn. akt [...]) Wojewódzki Sąd Administracyjny w L. oddalił skargę skarżącej na decyzję Dyrektora Izby Skarbowej w L. z 14 września 2015 r. W uzasadnieniu Sąd wskazał, że organy prawidłowo ustaliły, iż w rozpoznawanej sprawie skarżąca nie złożyła organowi podatkowemu wymaganego oświadczenia (wobec czego nie można było go też odszukać w dokumentacji, którą dysponował organ). Nie spełniła tym samym warunku do skorzystania z ulgi meldunkowej.

Skarżąca wniosła skargę kasacyjną, którą Naczelny Sąd Administracyjny oddalił wyrokiem z 18 lipca 2018 r. (sygn. akt [...]).

Zdaniem skarżącej, zakwestionowane przepisy naruszają prawo do równego opodatkowania i określoności przepisu prawa podatkowego (art. 84 i art. 217 Konstytucji), zasadę równości wobec prawa (art. 32 ust. 1 Konstytucji), zasadę proporcjonalności (art. 2 i art. 31 ust. 3 Konstytucji), prawo do posiadania możliwości określenia swojej sytuacji prawnej (zasadę ochrony zaufania do organów państwa i prawa, a także zasadę sprawiedliwości społecznej oraz zasadę proporcjonalności i prawidłowej legislacji, wywodzone z zasady demokratycznego państwa prawnego określonej w art. 2 Konstytucji), jak i prawo do własności oraz do jej ochrony (art. 21 ust. 1 i art. 64 ust. 1-3 Konstytucji).

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje.

1. Zgodnie z art. 79 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, przedmiotem skargi konstytucyjnej jest ustawa lub inny akt normatywny, na podstawie którego sąd lub organ administracji publicznej orzekł ostatecznie o wolnościach, prawach lub obowiązkach skarżącego, określonych w Konstytucji. Na etapie wstępnej kontroli Trybunał Konstytucyjny bada, czy skarga spełnia przesłanki, o których mowa w przywołanym przepisie Konstytucji oraz wymagania wskazane w art. 44, art. 53 i art. 77 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p. TK), a także, czy nie zachodzą okoliczności przewidziane w art. 61 ust. 4 pkt 3 u.o.t.p. TK.

2. W ocenie Trybunału skarga konstytucyjna spełnia przesłanki przekazania jej do merytorycznej oceny.

2.1. Skargę konstytucyjną w imieniu skarżącej sporządził i wniósł pełnomocnik będący radcą prawnym. Do skargi załączono pełnomocnictwo (art. 53 ust. 2 pkt 3 u.o.t.p. TK).

2.2. Skarżąca wyczerpała przysługującą jej drogę prawną, ponieważ wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 18 lipca 2018 r. (sygn. akt [...]) jest prawomocny i nie przysługują od niego żadne zwyczajne środki zaskarżenia.

2.3. Dochowany został trzymiesięczny termin wniesienia skargi konstytucyjnej przewidziany w art. 77 ust. 1 u.o.t.p. TK. Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego został doręczony skarżącej 10 września 2018 r., a skarga została wniesiona 7 grudnia 2018 r. (data nadania).

2.4. Problem przedstawiony w skardze konstytucyjnej dotyczy przesłanek uzyskania zwolnienia od podatku dochodowego od osób fizycznych, tzw. ulgi meldunkowej. Skarżąca wiąże naruszenie swoich praw z uzależnieniem otrzymania ulgi od dodatkowej przesłanki, jaką jest złożenie oświadczenia o spełnieniu warunków do zwolnienia, pomimo tego, że podstawowy warunek – zameldowanie na pobyt stały w budynku lub lokalu przez okres nie krótszy niż 12 miesięcy przed datą jego zbycia – został spełniony. Według skarżącej nałożony

obowiązek złożenia oświadczenia jest nieuzasadniony i nieracjonalny w stopniu rażącym, środki zaś, które mają służyć skorzystaniu z ulgi meldunkowej są niewłaściwe i nieefektywne oraz nadmiernie dolegliwe, przez co w efekcie powodują utratę prawa do skorzystania z ulgi. Zakwestionowane przepisy naruszają – zdaniem skarżącej – zasadę poprawnej legislacji, ponieważ nie zostały sformułowane w sposób precyzyjny, jasny oraz poprawny.

2.5. W ocenie Trybunału skarżąca prawidłowo określiła przedmiot kontroli (art. 53 ust. 1 pkt 1 u.o.t.p. TK), a także wskazała, jakie przysługujące jej konstytucyjne prawa i w jaki sposób zostały – jej zdaniem – naruszone (art. 53 ust. 1 pkt 2 u.o.t.p. TK), oraz uzasadniła sformułowane w skardze zarzuty (art. 53 ust. 1 pkt 3 u.o.t.p. TK).

Skoro złożona skarga spełnia wymagania przewidziane w u.o.t.p. TK, a nie zachodzą okoliczności określone w art. 61 ust. 4 pkt 3 u.o.t.p. TK, to – na podstawie art. 61 ust. 2 u.o.t.p. TK – zasadne było nadanie jej dalszego biegu.